

δύσκολος ἀναπνοή προξενεῖ ἀνύψωσιν τοῦ στέρνου) Ἰμβρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σαμοθρ. Σῦρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Ἐχω μὴν ἀνέβασιν Ἀπύρανθ. Μάν. Ὁ ἄρρωστος δὲν πάει καλά, ἔχει ἀνέβασιν Κορινθ. Τὸν ἤρτι ἀνέβαδ' κὶ δὲ δουρεῖ ν' ἀνισάτ' Ἰμβρ. Τὸν πιάσι ἡ-γ-ἀνέβασ' Σαμοθρ. Συνών. ἄνασμα 1, ἀνεβασούρα, ἀνεβάτης 3, ἄσμα.

Πβ. ἀνέβα, ἀνεβασιά, ἀνέβασμα, φούσκωμα.

ἀνεβασιά ἡ, ἀνεβασία Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Χαλδ.) ἀνεβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνηβασίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασιά Ἀνδρ. Βιθυν. Κάλυμν. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεβασιά Κάρπ. ἀνεβασιά Εὐβ. (Κάρυστ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀνιβαδᾶ Ἰμβρ. ἀναασιά Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβαίνω.

1) Ἀνέβασιν 1, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) β) Ὁδὸς ἀνωφερῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Εἶδ' ἀνεβασεῖς εἶν' εἰοῦτες! Ἀπύρανθ. Ἀνεβασιά τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνεβασά καὶ ὡς τοπων. Ἀπύρανθ. 2) Ἀνέβασιν 3, ὁ ἰδ., Ἀνδρ. Βιθυν. Ἰμβρ. Κάλυμν. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω ἀνεβασία Μάν. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἕπνος, εἶναι ἀνεβασιά Βιθυν.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνέβασμα, ἀνεβασούρα, φούσκωμα.

ἀνέβασμα τό, ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ.) ἀνέβασμα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀνέβασμα Κυδων. ἀνέβασμα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνέβασμα Μεγίστ. ἴνέβασμα Ρόδ. ἴνέβασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνάβασμα. Ὁ τύπ. ἀνέβασμα καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀνέβασμα καὶ παρὰ Γερμ.

1) Τὸ νὰ ἀναβιβάσῃ τις πρᾶγμα τι εἰς ἓν μέρος κοιν.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς κύσσης 'ς τὸ βυτίον. Τὸ ἀνέβασμα τῶν ἐπείλων 'ς τ' ἀπάνω πάτωμα. 2) Ἀνάβασιν, ἀνοδοῦ σύννηθ.: Τ' ἀνέβασμα 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ. Κουρᾶζομαι 'ς τ' ἀνέβασμα τῆς σκάλας. Τὸ ἄλλογο δυσκολεύεται περὶ πολὺ 'ς τ' ἀνέβασμα παρὰ 'ς τὸ κατέβασμα. || Φρ. Κρῖμα 'ς τ' ἀνεβάσματα καὶ 'ς τὰ κατεβάσματα! (ἐπὶ κόπων ἀτελεσφορήτων) σύννηθ. Πρῶτο ἀνέβασμα (κατασκευὴ πίθου μέχρι τοῦ μέσου ὕψους), δεύτερο ἀνέβασμα (προέκτασις πίθου μέχρι πέρας) Σίφν. β) Ὁδὸς ἡ τόπος ἀνωφερῆς Μῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐν ἀνέβασμα θὰ περάσῃς κ' ἔπειτα εἶν' ὅλο κατήφορος Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γερμ. γ) Μέρος διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ ἀναβῇ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω.: Ἐδῶ εἶναι ἀνέβασμα Ἀρκαδ. Ἀνέβασμα γιὰ τὸ βουνὸ Λεξ. Πρω. 3) Αὐξήσις τῆς ἀξίας πράγματός τινος, ὑπερτίμησις Ζάκ. Σῦρ. κ. ἀ.: Τὸ ἀνέβασμα τῆς ζάχαρος-τοῦ νοικοῦ - τοῦ ψωμοῦ κτ. Συνών. ἀβγάτισι 2, ἀβγάτισμα 2, ἀβγάτωμα. 4) Τὸ φούσκωμα τῆς ζύμης Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Κόπηκε τ' ἀνέβασμα τοῦ ψωμοῦ Λεξ. Δημητρ. Τῇ ζουμαρί' τ' ἀνέβασμα Χαλδ. 5) Δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, δύσπνοια, ἄσθμα Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐτρεξα γρήγορα 'ς τὸν ἀνήφορο καὶ μ' ἔπιασ' ἐν ἀνέβασμα Λακων. Τὸν ἄρρωστο τὸν ἔπιασε ἀνέβασμα, δὲν πάει καλά Κορινθ. Ὑποφέρει ἀπὸ ἀνέβασμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

Πβ. ἀνέβα, ἀνέβασιν, ἀνεβασιά.

ἀνεβασμάτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνεβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀνηβασμάτ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασμα.

Τὸ ὑποστάν τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν ἐνθ' ἀν.: Ζουμάτ' ἀνεβασμάτ' Χαλδ. Πβ. ἀνεβαστός Α 1.

ἀνεβασούρα ἡ, ἀμάρι. ἀνηβασούρα Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνέβασιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Δύσπνοια, ἄσθμα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέβασιν 3.

* **ἀνεβαστής** ὁ, θηλ. ἀναβάστρα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

Τὸ θηλ. ἀναβάστρα εὐχρηστον μόνον εἰς τὸν ἑβδομον τρόπον τῆς κατὰ δέκα τρόπους παιζομένης παιδιᾶς τῶν πεντολίθων (λίγντζα). Ἡ παίζουσα θέτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ γραμμὴν τρεῖς λιθάρια καὶ κρατεῖ ἀνὰ ἓν εἰς τὰς δύο χεῖρας, ἀναρρίπτουσα δὲ τὸ τῆς δεξιᾶς ἀνταλλάσσει τὸ ἕτερον μὲ ἐν τῶν κατὰ γῆς κειμένων καὶ τοῦτο πρᾶττουσα τρεῖς λέγει ἐκάστοτε «ἀναβάστρα μ' καὶ κακάστρα μ', κρέμ' ε' ὠβγόπο σ'» Πόντ. (Κερασ.) Συνών. *ἀνεβήσιν.

ἀνεβαστός ἐπίθ. ἀναστός Μεγίστ. ἀνεβαστός Λεξ. Δημητρ. ἀνηβαστός Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβάζω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μετακομίζει τις αἶρων εἰς τὰς χεῖρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστὸ ἦρθε τὸ πιάνο. 2) Ὁ ἀναβάς εἰς τόπον ὑψηλὸν Λεξ. Δημητρ.: Ἀνεβαστός 'ς τὸ κατάρτι - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὴν ἄκρην τῆς σκεπῆς. 3) Ὁ ὑποστάς ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης Μεγίστ. Πόντ. (Ὁφ.): Πίττες ἀναστές Μεγίστ. Ψωμὶ ἀνηβαστὸ Ὁφ. Συνών. ἀνεβαστός Α 1. Πβ. ἀνεβασμάτιν.

ἀνεβαστούρα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνεβαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρα.

Μοχλὸς τοῦ μύλου διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψώνουν ὀλίγον τι τὴν ἄνω μυλόπετραν, ὅταν θέλουν νὰ εἶναι τὸ ἄλευρον χονδρότερον. Συνών. ἀνεβάτης 5.

ἀνεβατήρας ὁ, ἀναβατήρας Ναύστ. ἀνεβατήρας Ζάκ. ἀνεβατήρα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀναβατήρ.

Μηχανισμὸς ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνυψώνεται βάρος (α) Μηχανισμὸς τῶν ἀτμομηχανῶν ἐργοστασίου συγκείμενος ἐκ δύο μεγάλων ἱμάντων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι προσκεκολλημένη σειρὰ καδίσκων ἐκ λευκοσιδήρου ἢ δέρματος, οἱ ὁποῖοι πληρούμενοι παρεσκευασμένης ζύμης, τὴν φέρουν πρὸς τὰ ἄνω τῇ βοήθειᾳ δύο τροχαλιῶν καὶ τὴν ἐκκενώνουν εἰς ἀγγεῖα Ζάκ. (β) Μηχάνημα τῶν ἀτμοκινήτων ἀλευρομύλων, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀναβιβάζεται ὁ σίτος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἀλέθεται Κεφαλλ. (γ) Ὁ γέρανος τοῦ χαλκουργείου Ναύστ.

ἀνεβάτης ὁ, ἀναβάτης Εὐβ. (Κύμ.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,125 ἀνεβάτης Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κύθν. Κῶς Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Σέριφ. Σίφν. Σκῦρ. Τήν. Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεάτης Κάρπ. ἀνιβάτης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνιβάτ' Σάμ. ἀνηβάτης Χίος

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀναβάτης. Τὸ ἀνιβάτης ἔχει τὸ ἐκ τροπῆς τοῦ ε κατὰ τὰ βόρ. ἰδιώμ., τὸ δὲ ἀνηβάτης κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἀνηβαίνω παρὰ τὸ ἀνεβαίνω.

1) Ὁ ἐπιβαίνων ζώου Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἡ πλοῦσια χιούτη του χύνονταν σὰν κῆμα τρικυμιστὴ 'ς τὰ στήθη τοῦ ἀναβάτη ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. φρ. Κατὰ τὸν ἀνεβάτη κὶ ὁ κατεβάτης (ἐπὶ ἀνθρώπων ὁμοίων) Κῶς Βρίσκουμι τὸν ἀνιβάτ', χάνουμι τὸν κατι-

